Odödlighetstron ur lämplighetssynpunkt

MÅNGA SOM HELT DELAR docent Hedenius uppfattning om odödlighetstrons ohållbarhet och finner hans bevisning för denna uppfattning utomordentligt klargörande ställer sig säkerligen tveksamma till andra moment i hans framställning. Hedenius anser sig kunna visa att odödlighetstron inte bara är oriktig, utan också olämplig. Den stöder icke moralen, snarare tvärtom. Den befordrar inte den individuella lyckan; denna främjas i stället av tron på den egna dödligheten. Det förefaller som om Hedenius, då han formulerar dessa satser, påverkas av behovet att finna ett absolut samband mellan vad som är sant och vad som är nyttigt. Medan från religiöst håll ofta antydes att odödlighetstron är nyttig och därför måste vara sann, synes Hedenius benägen att gå den motsatta vägen: dödlighetstron är sann, därför måste den också vara nyttig. Att en sådan benägenhet föreligger synes mig framgå därav att Hedenius argumentation då det gäller odödlighetstankens praktiska betydelse är vida mindre stringent än i resonemanget om sanningsfrågan.

Beträffande odödlighetstron och moralen kritiserar Hedenius i sin artikel den 1 juni tanken att det inte skulle finnas något motiv för den enskilde att underkasta sig den gängse moralens fordringar, såvida han inte tror på en vedergällning i evigheten. Denna kritik är enligt min mening oemotsäglig. Men Hedenius fortsätter. "Summan av den konventionella moralen består i utövandet av dygderna hederlighet, människovänlighet och flitig skötsamhet. Varför lever faktiskt de flesta människor så gott det går enligt denna moral? Nästan alla kompetenta bedömare är eniga om att det beror på den press från den sociala omgivningens sida som vi alla är utsatta för. Hänsynslös orättfärdighet eller egoism, ett levnadssätt enligt maximen 'låtom oss äta och dricka, ty i morgon skola vi dö', framstår som något orealiserbart, därför att det skulle väcka ett olidligt ogillande från de anhörigas, grannarnas eller arbetskamraternas sida." Hedenius tillägger att undantag förekommer och erkänner att en del asociala element "kunde kanske vinnas för ett anständigt liv genom en kraftig religiös omvändelse". Dock "torde vanliga hederliga, människovänliga och flitigt skötsamma medborgare visst inte behöva det s. k. evighetsperspektivet för att moralens fordringar skall vara en levande verklighet för dem".

Mot Hedenius allmänna tes om den sociala omgivningens förmåga att skapa moral skall här ingen invändning göras. Med samhällsliv följer uppenbarligen en viss moralbildning, som påverkar det stora flertalet. Men att detta påpekande inte utgör ett uttömmande svar på frågan om odödlighetstrons betydelse ur moralisk synpunkt synes mig framgå redan av Hedenius egen framställning; han betonar själv att vissa "asociala element" kan påverkas av religiös tro. Inför denna sats inställer sig frågan: hur kan Hedenius veta att tron i form av en "kraftig" omvändelse påverkar vissa "asociala element", men att den icke, även i mindre "kraftig" form, påverkar vanliga, socialt normala människor? Det torde vara tillräckligt att uppställa frågan för att besvara den. Den distinktion Hedenius här gör är godtycklig. Han har icke visat och kan rimligen inte visa att en religiös tro, och speciellt en tro på belöning och straff i ett liv efter detta, måste sakna betydelse för människors moral. Varför skulle inte även en "normal" människas moral kunna stegras genom religiösa föreställningar?

Denna oklarhet torde sammanhänga med att ordet moral i detta fall användes i två något olika betydelser. Hedenius åsyftar i det citerade uttalandet närmast det minimum av moral som varje samhällsliv förutsätter och bidrar att upprätthålla. Ett visst mått av hederlighet osv. är ofrånkomligt. Men då vi talar om moral menar vi också en serie tendenser eller handlingsregler utanför vad man kan kalla det socialt nödvändiga minimum. Vi menar exempelvis en hjälpsamhet som sträcker sig vida längre än det sociala samlivet i och för sig kräver. Om vi tänker på detta moralbegrepp, blir Hedenius uppdelning — som egentligen skiljer blott mellan "sociala" och "asociala" — icke till fyllest. Det står klart att en serie av moraliska attityder mellan det sociala minimum och det asociala är för handen. Och varför skulle icke inom detta väldiga område den religiösa uppfattningen kunna bli avgörande; förnekas detta, förnekas över huvud allt samband mellan religion och moral.

Saken kan också uttryckas på ett annat sätt. I alla samhällen finns ett minimum av moral — det är vid detta faktum Hedenius stannar. Men vårt västerländska samhälle har icke blott detta minimum: det har därjämte en moralbildning som lämpligen kan betecknas som kristen, även om den sträcker sig även till personer som icke är kristna. Att denna moral byggts upp under inflytande av den kristna läran torde ingen bestrida. Att även den kristna lärans föreställningar om belöning och straff härvid varit verksamma lär inte heller förnekas; likaväl skulle det kunna påstås att vi över huvud icke påverkas av föreställningar om att våra handlingar kan framkalla behagliga eller obehagliga resultat (såsom jordiska belöningar eller straff). Vår officiella samhälleliga moral — vilket icke är detsamma som det sociala minimum av moral — är alltså åtminstone till en viss grad knuten vid speciella religiösa åsikter. Att den skulle vara alldeles densamma utan underbyggnaden av dessa åsikter synes vara en orimlig tanke.

Därmed är icke sagt att den kristna läran måste försvaras som skydd för moralen. Många tänker sig att den kristna moralen kan ersättas med en annan, ur deras synpunkt högre moral. Andra tänker sig att den kristna moral som så länge varit härskande skall bevara sin ställning även om de religiösa dogmerna, dvs. den religiösa tron i mera egentlig mening, faller bort. Dessa frågor skall här inte beröras. Vad jag vill hävda är att, såsom Hedenius betonar, de kristna har orätt då de förnekar möjligheten av en moral utan religion och att vissa ateister har orätt då de förnekar att religionen kan påverka moralen. Hurudan moralen blir beskaffad i ett avkristnat Västerland synes mig omöjligt att förutsäga: måhända reduceras den till ett socialt minimum — vilket väl i grunden är de kristnas åsikt —, måhända förändras eller utvecklas den i en riktning som för närvarande inte kan skönjas.

Hedenius tar också upp frågan om odödlighetstron ur den enskildes synpunkt: bidrar den till hans lycka eller inte (artikeln 11 juni)? Åt dem som känner skräck inför förintelsen anbefaller han ett radikalmedel: att inte tänka på döden. "Detta medel är i alla avseenden överlägset odödlighetstron: det är mycket effektivare, och det kräver inga offer av vårt förnuft... Någon form av strutspolitik ligger det inte häri. Denna maxim innebär nämligen inga som helst restriktioner för tanken, utan blott för den orkeslösa fantasin. Odödlighetsfrågan är egentligen en moralisk fråga, en fråga om självdisciplin alltså."

Vad beträffar religionens och speciellt kristendomens inflytande på den enskildes lycka är, såvitt jag kan förstå, samma principiella skepsis motiverad som då det gäller moralfrågan. Att många människor vunnit lycka genom tro — främst då denna tro innefattat tro på evig salighet — kan inte gärna förnekas. Inte heller att andra känt lycka och frigörelse då de kastat alla trosföreställningar från sig. Å andra sidan lider många religiösa av skuldkänsla och oro för eviga straff, medan många irreligiösa pinas av tanken på förintelsen och alltings meningslöshet (att föreställningen om mening i tillvaron är ytterst oklar mildrar inte detta lidande). Någon summering av dessa poster är inte möjlig. Vi vet inte tillräckligt om hur folk känner. Vi vet inte i vad mån lyckokänsla (eller motsatsen) vid tro eller otro framkallas av vederbörandes föreställningar eller betingas av allmänna psykiska företeelser hos individen, som i sin tur predisponerar till en religiös eller irreligiös åskådning. Vi vet inte om exempelvis förintelsefruktan till stor del är konsekvensen av en religiös uppfostran, som kommer otron att te sig som en desillusion. Läget i en avkristnad värld kan vi inte heller på denna punkt föreställa oss.

Förslaget att vi skall upphöra att tänka på döden kan nog inte lösa svårigheterna. Det är ingen strutspolitik, säger Hedenius, ty därmed fängslas inte tanken, utan bara den orkeslösa fantasin; fantasin innefattar emellertid tänkande, och alldeles orkeslös är den inte, ty då vore Hedenius råd onödigt. Inte heller kan den satsen accepteras att moralen kräver avspänning från tankar på pinsamma och ofrånkomliga ting. Allra minst är det träffande att påstå att metoden "i alla avseenden" är odödlighetstron överlägsen. De flesta människor tror på odödlighet, men de följer Hedenius recept såtillvida som de undviker att analysera och därmed undergräva sin tro. Ser man saken blott ur det angenämas synpunkt, kan denna suddiga odödlighetstro inte gärna vara underlägsen en dödlighetstro som i det hela undviker att syssla med frågan, men dock då och då måste kasta en orolig blick på den framtida förintelsen.

Herbert Tingsten

Inglis Fletcher är i sta'n

Ni har väl läst succéromanerna

Förlig vind till Carolina

"Ett lyckligt exempel på att det går att förena litterär standard med lättlästhet."

Reformatorn

Kr. 12:50, inb. 15:75

Frihetens kavaljerer

"...till brädden fylld av spänning och romantik, av chevalerie och esprit..."

AB

Kr. 12:50, inb. 15:75

Förtrol'ad jord

"...man dukar helt under för Afrikas trollmakt, när man läser hennes strålande beskrivningar..."

Sydsv. Dagbl.

Kr. 8:75, inb. 12:—

LJUS

Vi presenterar

ARTHUR OMRE

som deckarförfattare

Den kände norske författaren, som i sina romaner och noveller ofta behandlat motiv ur brottets värld, presenteras nu med sin första detektivroman i egentlig bemärkelse —

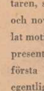

MYSTERIET I ROLVSÖY

6:75

BONNIERS

Livfullt Amerikareportage

EVA v. ZWEIGBERGK: Hur var det i Amerika? Wahlström & Widstrand, 9:50.

TRE MÅNADER i höstas vistades Dagens Nyheters Colomba i Amerika och skrev om hur det var där, framför allt hur det var för Amerikas kvinnor. Hon har nu sammanfattat intrycken i en bok, som är skriven på hennes naturligt och vardagligt uttrycksfulla vis och ger en verkligt levande bild av hur Amerika ter sig när man kommer dit på ett kortare besök. Colomba har — om det är tillåtet för en kollega på samma tidning att skryta med henne — goda ögon att se med och en avundsvärd förmåga att hinna med mycket, och på den i jämförelse med kontinentens storlek korta stunden absorberade hon en stor mängd förhållanden och sammanhang som hon med sitt direkta, ofta kvicka sätt att berätta har framställt åskådligt och begripligt. Hon har förträffliga kapitel om hurdant det känns att först komma till New York och sedan lära sig trivas där, hur det är i Pennsylvania på landsbygden och i hemmen, hur det går till vid finare amerikanska flickcolleges på östkusten, hur det ser ut i två gamla presidenthem, George Washingtons och FDR:s, och om lärarnas ställning; och särskilt roliga att läsa är hennes resonemang om amerikanska varuhus, om kök och matlagning och hennes utförliga skildring av en internationell kvinnokongress som hon deltog i.

I allmänhet håller sig Colomba strängt till de iakttagelser som hon själv har gjort, väl medveten om hur riskabelt det är att generalisera om ett land som är så mångskiftande som USA. På en punkt hoppar hon emellertid ur den ramen, och där är det svårt att vara riktigt ense med henne. Det gäller den amerikanska kvinnans ställning i allmänhet. Colomba påpekar mycket riktigt att amerikanska kvinnor mindre än svenska deltar i det offentliga politiska livet och att deras insats för en förbättring av landets sociala förhållanden är obetydlig. Hon framhåller också mycket riktigt att amerikanska gifta kvinnor — bl. a. på grund av svårigheterna att få hemhjälp — i mindre utsträckning än de svenska är yrkesverksamma. Därav drar hon den slutsatsen att de amerikanska kvinnorna, särskilt medelklassens, är mera missnöjda med sin lott än de svenska, och hon hänvisar i sammanhanget till en undersökning som säger att det förekommer många neurosfall bland amerikanska kvinnor.

Nu är det väl så att kvinnorna i hela den civiliserade världen kan ha skäl att vara missnöjda med sin ställning, men att de i allmänhet skulle känna sig mer missanpassade i Amerika än i Sverige stämmer ingalunda med anmälarens egna intryck. Det är visserligen sant att antalet gifta amerikanskor som i yrkeslivet får utlopp för sin begåvning och sin vitalitet för närvarande inte förefaller vara procentuellt mycket större än det var i Sverige 1920 — det stämmer också bra med det allmänna intryck man har av att USA ur social synpunkt befinner sig flera årtionden efter Sverige i utvecklingen. Men det antal kvinnor som berörs av detta är ändå i det stora sammanhanget försvinnande lågt. I Sverige, där man kan beräkna att antalet gifta kvinnor med förvärvsarbete utgör 16 procent av samtliga yrkeskvinnor, bildar de gifta yrkeskvinnorna en mycket liten del av den vuxna kvinnliga befolkningen, inte mer än omkring 4,5 procent. I Amerika kan man förmoda — den statistik man här har att tillgå är svåröverskådlig — att det procentuella antalet gifta yrkeskvinnor är ungefär hälften så stort som i Sverige. Där skulle alltså denna kategori utgöra kanske två procent av den vuxna kvinnliga befolkningen. För dem som vill vara yrkeskvinnor, men hindras av hemförhållanden, är skillnaden stor, men för kvinnor i allmänhet är den tämligen betydelselös — och också långtifrån avgörande för den stora amerikanska kvinnogrupp som känner sig som medelklass — och kan sålunda knappast vara en orsak till utbrett missnöje. De amerikanska kvinnorna har det dessutom på många sätt så mycket bättre än de svenska att det vore besynnerligt om de skulle vara missnöjda. Man kunde räkna upp mycket i den vägen; en sak är att USA inte uppvisar — annat än i mera isolerade miljöer där europeiska sedvänjor ännu frodas ostört — något kvinnoförakt av den sort som man ofta möter bland svenska herrar. I Amerika betraktas — om man ska drämma till med en omfattande generalisering — kvinnan såsom den främsta bäraren icke blott av fägring, utan även av vett och allmänt kulturella kunskaper. Det är ingenting att vara ledsen för; och finns det många neurosfall bland de amerikanska kvinnorna, så finns det kanske fler bland de svenska.

Det förefaller mig alltså som om Colomba på just denna punkt skulle ha okritiskt förallmänneligat åsikter som hennes medsystrar i USA — säkerligen med den energi som klarögda amerikaner nästan alltid utvecklar när det gäller att framhäva missförhållanden i det egna landet — har meddelat henne. När man kommer från Sverige, där de flesta människor är så fromt belåtna med allting inom landets gränser, till Amerika, där de intellektuella som man träffar är svidande medvetna om skillnaden mellan hur det är och hur det borde vara, lurar man sig gärna på graden av mörker över de missförhållanden som påtalas. Jag tror att det har råkat hända Colomba i detta speciella sammanhang; men det är ett undantagsfall.

T. J—n

Flesta dyrorterna grupperas om, Stockholm billigare än Norrland

Socialstyrelsen har nu framlagt förslag om ortsgrupper för 1947 års dyrortsgruppering. Inplaceringen av de skilda orterna kommer att ske sedan ortsgrupperna fastställts.

Utgångspunkten för indelningen av orterna i dyrortsgrupper är kronbelopp, som uträknats för var och en av de i dyrortsundersökningen ingående orterna och vari ingår de sju huvudposterna i budgeten. Dessa kronbelopp varierar mellan lägst 5.106 kr. och högst 6.817 kr. För Stockholm uppgår beloppet till 6.198 kr. Antalet dyrortsgrupper skall enligt direktiven vara 5, och socialstyrelsen föreslår att gränserna för dessa grupper bestäms så, nämligen grupp I till och med krontalet 5.324, grupp II 5.325—5.574, grupp III 5.575—5.824, grupp IV 5.825—6.074 och grupp V 6.075 kr. och uppåt.

I jämförelse med gällande skattegruppering, som också upptar fem ortsgrupper, kommer 39 orter att sänkas en grupp, 951 orter att ligga kvar i samma grupp, medan 1.563 orter höjs en grupp, 308 orter två grupper, 75 orter tre grupper och 3 orter höjs 4 grupper.

Den nya dyrortsgrupperingen avser i princip förhållandena i maj 1946. De sju huvudposterna i budgeten är livsmedel, bostad, bränsle och lyse, beklädnad, avståndskostnad, skatter samt övriga utgifter. För livsmedlen avser de insamlade prisuppgifterna veckan 13—18 maj 1946. Livsmedelskvantiteterna är desamma för hela riket, och socialstyrelsen har sålunda icke räknat med något kaloritillägg för övre Norrland.

Bostadshyrorna har hämtats från 1945 års bostadsräkning och avser bostadskostnaderna med borträknande av uppvärmningskostnaden. Hyrestalet hänför sig till en viss, för alla orter gemensam standard och en bostad om två rum och kök. De standardräknade hyrorna utgör 907 kr. för alla tätorter och 1.294 kr. för Stockholm. Bränslekostnaderna varierar mellan olika delar av landet, bland annat beroende på tilldelningen av bränsle. Vad beklädnaden beträffar är prissättningen likartad över hela landet för varuslag som upptar 20 procent av hela beklädnadsutgiften.

Karesuando har högsta avståndskostnaden.

Avståndskostnaden är en ny post som representerar landsbygdens merkostnader för resor och transporter vid inköp och vid besök hos läkare och tandläkare. Avståndskostnaden varierar mellan lägst 10 och högst 400 kr. Maximum gäller Karesuando m. fl. orter i Norrland. För landsbygdskommuner i södra och mellersta Sverige utgör avståndskostnaden i allmänhet 50—100 kr.

Skatteposten har uträknats enligt den metod som angivits av socialstyrelsen i dess yttrande över dyrortskommitténs förslag. Beträffande övriga utgifter är prisnivån i högre grad än i fråga om beklädnad helt eller i det närmaste enhetlig över hela landet. För ett stort antal varor och tjänster, utgörande icke mindre än 80 procent av postens hela utgiftsbelopp, har sålunda enhetliga kostnadsbelopp påförts alla kommuner och orter.

Det har visat sig att ett icke ringa antal orter uppvisar en högre dyrhet än Stockholm. Elva orter i Norrland ligger nämligen högre än den föreslagna grupp V, men skall dock placeras i denna grupp.

Många reservanter mot jordexpropriation

Mot det särskilda utskottets förslag till riktlinjer för den framtida jordbrukspolitiken i anslutning till propositionen har flera reservationer avgivits. Sålunda yrkar utskottets samtliga borgerliga ledamöter att jordförbättringsverksamheten skall ligga hos hushållningssällskapen i stället för hos lantbruksnämnderna. Antalet ledamöter i dessa nämnder bör höjas från sju till nio, varav de två nya ledamöterna bör tillsättas av hushållningssällskapen. Sällskapens sekreterare bör få samma lön som lantbruksnämndernas direktörer.

Högerledamöterna yrkar avslag på förslaget om expropriation till förstärkning av ofullständiga jordbruk, och högermännen Mannerskantz, Bergh i Luleå och Larsson i Karlstad reserverar sig mot förslaget om förköpsrätt.

Bondeförbundets representanter anmäler avvikande mening i punkter som har väsentlig betydelse för partiets uppfattning, nämligen i fråga om produktionsvolymen, basjordbrukets storlek, den yttre rationaliseringen och stödet åt det mindre jordbruket.

Vidare förklarar hrr Sundelin (fp) och Svensson i Ljungskile (fp) att stödet åt det mindre jordbruket bör få samma motivering och samma allmänna karaktär som prisstödet för jordbruksnäringen i övrigt. De förordar ett producentbidrag på mjölk till mejerileverantörer av i huvudsak samma karaktär som det nuvarande producentbidraget. Detta innebär att bidraget inte bör knytas till viss inkomstgräns eller enbart till de nuvarande brukarna.

Dessa reservanter yrkar också bifall till motionen av hrr Sundelin (fp) m. fl. och Ohlin (fp) m. fl. i fråga om expropriation. Motionärerna har föreslagit den ändring i propositionen att hel brukningsdel inte bör få exproprieras från enskild person som äger blott en jordbrukslägenhet, och att enskild person med flera lägenheter bör få rätt att själv bestämma vilken av dessa han vill frita från expropriation.

Utskottsutlåtandet bordlägges tisdagen den 17 ds och behandlas i kamrarna fredagen den 20.

Fredagens interpellationssvar.

På fredagen besvarar statsrådet Sträng hr Perssons i Vinslöv (bf) interpellation om fraktersättning till sockerbetsodlare och statsrådet Zetterberg hr Fredrik Ströms (s) interpellation om skydd för omyndigas egendom. Vidare svarar statsrådet Vougt på hr Perssons i Landafors (k) fråga om de värnpliktigas tjänstledighet för vedhuggning. Hr Hansson i Skediga (bf) får av statsrådet Mossberg svar på sin interpellation om arrestlokalerna på landsbygden.

Krångel-Sverige florerar i nämnd

Här har vi en liten bit av Krångel-Sverige, skriver direktör Sixten Larsson i Landskommunernas tidskrift om de skiftande bestämmelserna för de kommunala nämnderna. Det är vitt skilda bestämmelser i fråga om valbarhet, behörighet, avsägelserätt etc.

Ett organ skall förnyas vart fjärde år, i ett annat skall det vara växelvis avgång. Bestämmelserna om antalet ledamöter varierar i det oändliga. Ibland skall ersättarna vara personliga, ibland skall det vara lika många ersättare som ledamöter, ibland endast hälften etc.

En del av de organisatoriska olikheterna är givetvis sakligt motiverade men förvisso inte alla. För en kunglig kommitté, som sysslar med ett nytt lagförslag som berör kommunerna, torde ofta slumpen avgöra vilket redan befintligt organ som man tar till mönster för den nya nämnd man tror vara nödvändig. Och det vill synas som om varje kommitté med självaktning anser sig vara nödd att göra några småändringar i den utvalda mallen. Om man ser bestämmelserna i ett sammanhang, så måste de få ett löjets skimmer över sig. Det kan inte gärna få fortgå på detta sätt. Här behövs en uppröjning.

UTFLYKT FRÅN KONTOR

Åtta noveller finns det i *Ragnar Carlbergs* debutbok *Herregud, min Jago* (Wahlström & Widstrand, 4:75). Av dem är det nog den åttonde — "Flykt i bur" — som bäst hakar sig fast i minnet. Den handlar om en kontorist i en småstad som tröttnar på sin fru och sitt jobb och visslande på en slagdänga cyklar sin väg en dag efter lunchpausen. Motivet finns ju sedan ett eller annat sekel att beskåda på litteraturhistoriska museet, det finns inte heller något nytt eller originellt i Ragnar Carlbergs sätt att behandla det — men han har upplevt det och därför trots allt förmått ge det en personlig touche. Titeln på novellen får antas antyda att rymmaren på förhand är infångad. Kontrasteringen av dröm och verklighet, av illusion och uppvaknande är över huvud taget författarens centrala tema. En viss sympati kan man också känna för barnskildringen i "Den röda klänningen". Den bedragne äkta mannen i "Kluven tunga" däremot erinrar nog mera om Kronblom än som är alldeles lämpligt.

I. W—s.

Avgångsexamen i elektroteknik för Kommerskollegii behörighet av klass B har under måndagen och tisdagen vid Kristinehamns praktiska skola avlagts av: Elof Andersson, Geijersdal, Evert Andersson, Hasselfors, Karl-Axel Andersson, Storfors, Torsten Backman, Malmberget, Roland Danielsson, Kalmar, Gösta Emanuelsson, Slottsbron, Henning Fahlén, Norrköping, Sven Hallbäck, Norrköping, Evert Häggling, Stensele, Harry Johansson, Ölsremma, Henry Johansson, Lerbäck, Nils Johansson, Finnshyttan, Ingemar Larsson, Dala-Järna, Folke Olofsson, Norrköping, Tryggve Persson, Segmon, Willgot Persson, Uppsala, Sven Puhls, Nykroppa, Elof Sandberg, Storfors, Sigismund Sandin, Luleå, Harry Zetterberg, Segmon. En elev underkändes.

"läsaren spinner av trivsel..."

Leslie Ford

UTAN BLODSPÅR

DN skriver:

"Anslaget är alldeles utmärkt, läsaren spinner av trivsel när han införs i den amerikanska societetsfamilj där spänningen vibrerar i luften mellan den sköna, rödhåriga hustrun nummer två och hennes nästan lika attraktiva styvdotter samt mellan den hetlevrade husfadern och hans son. Allt smäprar är förresten förtjusande kring julfirande och uppvaktningar de kavaljerer och bjudningar och brasor och en rundlagd hovmästare som är förbindligt oförskämd."

PRIS 8:50

RABÉN & SJÖGREN

Olle Hedberg

Romansviten om

BO STENSSON SVENNINGSSON

i ett band

Häft. 17:50, inb. 22:50

"...har lyckats med det allra svåraste en berättare kan företa sig: att göra godhet och lycka trovärdiga."

Ivar Harrie i Expressen

"En rad romaner utan motstycke i svensk litteratur"

skrev professor Fredrik Böök i den essay som publicerades i Svenska Dagbladet, då den avslutande delen i romansviten utkom.

En NORSTEDTS bok

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.